

Nummer 3	1. Februar 1919	68. Aargang

Et Syn vedrørende de dødes Forløsning.

Meddelt af Præsident Joseph F. Smith.

(Oversat fra »Improvement Era«.)

Den 3. Oktober 1918 sad jeg paa mit Værelse og grundede over de hellige Skrifters Lærdomme, og jeg overvejede, hvad der staar i Forbindelse med det store Sonoffer, som blev bragt ved Jesu Kristi, Guds Søns Død paa Korset. Jeg overvejede den store og vidunderlige Kærlighed, som blev tilkendegivet for os af Faderen og Sønnen derved, at Sønnen kom til Verden for at forløse Menneskeslægten fra Syndefaldets Følger ved sin Forsoningsdød, og fremdeles formedelst sin Forsoningsdød frelse alle Mennesker i Verden fra personlig begaaede Synder derved, at de rettede sig efter Evangeliets Principper og adlød Evangeliets Bud.

Medens mit Sind var optaget med at overveje disse Ting, blev mine Tanker ledte til Apostelen Peters Breve til de forrige Hellige, som levede adspredte i Pontus, Galatien, Kappadocien og andre Dele af Asien, hvor Evangeliet havde været prædiket efter Kristi Korsfæstelse. Jeg aabnede Bibelen og læste det tredie og fjerde Kapitel af Apostelen Peters første Brev, og som jeg læste, modtog jeg mere end nogensinde før et dybt Indtryk af følgende Ord:

„Thi ogsaa Kristus led een Gang for vore Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste igennem Vand." (Apostelen Peters 1. Brev, 3 : 18—20.)

„Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for de døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden." (Peters 1. Brev, 4 : 6.)

Som jeg overvejede disse nedskrevne Lærdomme, blev mine Forstandsøjne aabnede, og Herrens Aand hvilede paa mig, og jeg saa de dødes Hærskarer, baade smaa og store. Og der var samlet paa et Sted et overordentlig stort Antal af de retfærdiges Aander, som med Troskab havde baaret deres Vidnesbyrd om Jesus, medens de levede paa Jorden som dødelige Mennesker, og som havde bragt Ofre, der symbolsk hentydede til Guds Søns store Sonoffer, og de havde gennemgaaet Lidelser for Kristi Navns Skyld. Alle disse havde forladt dette jordiske Liv med et sikkert Haab om en herlig Opstandelse, formedelst Naaden ved Gud vor Fader og hans enbaarne Søn Jesus Kristus.

Jeg beskuede, at disse Aander var opfyldte af Glæde og frydede sig sammen med hverandre, fordi deres Frigørelse fra Dødens Baand var forhaanden. De var forsamlede, idet de forventede Guds Søns snarlige Komme til Aandernes Verden for at erklære deres Forløsning fra Dødens Baand. Deres hensmuldrede Legemers enkelte Dele skulde blive samlede og igen forme deres Legemers fuldkomne Skikkelse, hvert Ben til sit Ben, med tilhørende Sener og Køddele, og Aanden og Legemet skulde atter blive forenede for aldrig mere at blive adskilte, saa at Menneskene kunde erholde en Fylde af Glæde.

Medens denne store Mangfoldighed af de afdødes Aander ventede paa Kristi Tilstedekomst og samtalede og frydede sig i Tanken om deres nær forestaaende Befrielse fra Dødens Lænker, kom Guds Søn tilstede og erklærede Friheden for dem, som havde tjent ham trofast her i Livet, og han prædikede for dem det evige Evangelium: om Opstandelsen — om Menneskenes Forløsning fra Syndefaldets Følger og fra Følgerne af personlig begaaede Synder paa Betingelse af Omvendelse. Men han gik ikke til de ugudelige. Blandt de ugudelige og uomvendte, som havde besmittet sig selv, medens de levede her paa Jorden, var hans Røst ikke hørt. De, som her paa Jorden havde været oprørske mod Herren og forkastet Vidnesbyrdene og Advarslerne fra Oldtidens Profeter, fik ikke Lejlighed til at se ham eller beskue hans Ansigt. Hvor de var, herskede Mørket, men blandt de retfærdige gjorde Freden sig gældende, og de Hellige frydede sig ved deres Forløsning; de bøjede Knæ og anerkendte Guds Søn som deres Forløser og Befrier fra Døden og Helvedes Lænker. Deres Aasyn skinnede, og Jesu Kristi Herlighed hvilede paa dem, og de priste hans hellige Navn i Sang.

Jeg undredes, idet jeg overvejede, at vor Frelser i ca. tre Aar udførte sin Frelser-Mission blandt Jøderne og de, som tilhørte Israels Hus, belærende Folket om det evige Evangeliums Principper og kaldende dem til Omvendelse, og alligevel, trods hans mægtige Gerninger og de Mirakler, han udførte, og hans Forkyndelse af Sandheden med stor Kraft og Myndighed, var der dog kun faa, som lyttede til hans Røst og frydede sig ved hans Nærværelse, og modtog Frelse ved hans Hænder. Men Kristi Virksomhed blandt de døde var begrænset til kun at vare den korte Tid, der forløb mellem hans Korsfæstelse og Opstandelse. Jeg undredes over Peters Ord, i hvilke han omtaler, at Guds Søns Prædiken lød til Aanderne som vare i Forvaring: „som fordum vare genstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noas Dage.“ Jeg undre-

des over, hvorledes det blev muligt for Kristus at prædike til disse mange Aander og udføre det nødvendige Arbejde iblandt dem paa saa kort en Tid.

Som jeg tænkte desangaaende og undredes derved, var mine Øjne aabnede og min Forstand skærpet, og jeg forstod, at Kristus ikke personlig gik til de ugudelige og ulydige, som havde forkastet Sandheden, for at belære disse. Peter mente ikke dette; men forstaa: Kristus organiserede sine Styrker. Blandt de retfærdige valgte han sine Budbærere, som han gav Magt og Autoritet til at gaa frem og bringe Evangeliets Lys til dem, som sad i Mørke, ja til alle disse. Saaledes blev Evangeliet prædiket for alle de døde. Og Kristi udvalgte Sendebud gik frem for at erklære Herrens velbehagelige Dag og forkynde Frihed for de fangne, ja for alle, som vilde omvende sig fra deres Synder og antage Evangeliet. Saaledes blev Evangeliet prædiket til alle, som havde døet i deres Synder, uden Kundskab om Sandheden, eller som var i Overtrædelse, idet de havde forkastet Profeterne. Disse var belærte om at øve Tro paa Gud, om Omvendelse fra Synd, om Daab til Syndernes Forladelse, udført paa de dødes Vegne af Stedfortrædere, om den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, samt om alle andre evangeliske Principper, som det var nødvendigt for dem at kende, for at deres Stilling kunde være saaledes, at de kunde blive dømte „efter Menneskers Vis i Kødet, men leve efter Guds Vis i Aanden“.

Saaledes blev det bekendt for de døde, baade smaa og store, for de uretfærdige saa vel som de, der trofast havde tjent Herren, at Forløsningen var tilvejebragt ved Guds Søns Offerdød paa Korset. Det blev saaledes gjort bekendt blandt Aanderne, at vor Forløser anvendte sin Tid, medens han opholdt sig i Aandernes Verden, til at instruere og forberede de trofaste Aander, der som hans Profeter havde vidnet om ham, medens de dvælede i Kødet, til at bringe Frelsens Budskab til alle de døde, til hvem han ikke personlig kunde gaa, paa Grund af deres Modstand mod Evangeliet her i Livet og deres Overtrædelser, medens de levede; men gennem hans Tjeneres Administration fik ogsaa de Lejlighed til at høre hans Ord.

Iblandt de store og mægtige, som var tilstede i den store Forsamling af de retfærdiges Aander, som Frelseren personlig administrerede til i Tiden mellem sin Død og sin Opstandelse, var Fader Adam, den „gamle af Dage“ og alles Fader, og vor herlige Moder Eva, med mange af hendes trofaste Døtre, som havde levet gennem Tiderne og havde tilbedet den sande og levende Gud. Abel, den første Martyr, var der, og hans Broder Set, en af de mægtige Aander, som var hans Faders, Adams, udtrykte Billede. Noa, som advarede Menneskene mod den kommende Flod; Sem, den store Højpræst; Abraham, de troendes Fader; Isak, Jakob, og Moses, Israels store Lovgiver; Esaias, som erklærede ved Profeti, at Forløseren var salvet til at helbrede dem, som havde et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de fangne Frihed og for de bundne Løsladelse af Fængslet; disse Mænd var ogsaa der.

Fremdeles Esekiel, som var vist i et Syn en stor Dal, opfyldt med tørre Menneskeben, som igen skulde iklædes Kød og komme frem i de dødes

Opstandelse som levende Sjæle; Daniel, som forudsaa og forudsagde Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, for aldrig igen at blive bortrydbet fra Jorden eller overgivet til noget andet Folk; Elias, som var sammen med Moses paa Forklarelses-Bjerget, og Malakias, som vidnede om Profeten Elijah (ogsaa som førstnævnte kaldet Elias) — om hvem ogsaa Engelen Moroni talte til Profeten Joseph Smith — Malakias, som erklærede, at Elijah skulde komme, førend Herrens store og forfærdelige Dag kom, han var ogsaa der. Profeten Elijah, eller Elias, skulde ligesom plante i Børnenes Hjerter de Forjættelsens Ord, som var givne til deres Fædre, og hvilke Forjættelser pegede hen til det store Arbejde, der skulde blive udført i Herrens Templer i Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning, til de dødes Forløsning og Beseglingen af Børnene til deres Forfædre, for at ikke hele Jorden skulde blive slaaet med Ban og Jorden blive yderlig udtømt ved Kristi Komme.

Alle disse Mænd og mange flere, endogsaa Profeterne, som dvælede blandt Nephiterne og vidnede om Guds Søns Komme, var tilstede i den store Forsamling, jeg saa, og ventede paa deres Frigørelse; thi de døde havde betragtet den Tid som en Fangenskabs Tid, da de havde været skilte fra deres Legemer. Disse retfærdige underviste Herren, og han gav dem Magt til at komme frem efter sin egen Opstandelse fra de døde og indgaa til hans Faders Rige og der som udødelige Væsener modtage det evige Livs Krone, og de skulde derefter i Henhold til Herrens Løfter fortsætte deres Arbejde og blive meddelagtige i alle de Velsignelser, som skulde blive givet dem, som elskede ham.

Profeten Joseph Smith og min Fader, Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og andre ædle Aander, som var tilbageholdte for at komme frem i Tidernes Fylde for at tage Del i Grundlæggelsen og Paabegyndelsen af det store Evangelieværk i de sidste Dage, indbefattet Opbyggelsen af Templer og Udførelsen af Ordinancer deri for de dødes Forløsning, disse udvalgte Aander var ogsaa i Aandeverdenen. Jeg iagttog, at disse Mænd ogsaa var iblandt de store, som var udvalgte i Begyndelsen til at blive Ledere i Guds Kirke. Endog før de var fødte, modtog de sammen med mange andre den forberedende Undervisning i Aandernes Verden, og de var forberedte til at komme frem i Herrens bestemte Tid for at arbejde i hans Vingaard for Sjælenes Frelse.

Jeg saa, at de trofaste Sjæle af denne Evangelie-Uddeling, naar de forlader denne Dødelighedens Verden, fortsætter deres Gerning, at prædike Omvendelsens Evangelium til Saliggørelse, formedelst Guds enbaarne Søns Forsoningsdød, iblandt dem, som er i aandelig Mørke og under Syndens Baand i den store Verden, hvor disse afdøde Aander dvæler. De døde, som omvender sig, vil blive forløste ved lydig at antage Guds Huses Ordinancer, og efter at de har udstaaet Straffen for deres Overtrædelser og er vaskede rene, skal de modtage en Belønning i Henhold til deres Gerninger, thi de er Arvinger til Salighed.

Saaledes var Synet vedrørende de dødes Forløsning aabenbaret til mig, og jeg bevidner dette skriftlig. Jeg ved, at det afgivne Vidnesbyrd er

sandt, formedelst Velsignelserne modtagne gennem vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Amen.

Dette Syn vedrørende de dødes Frelse blev den 31. Oktober 1918 fremsat for Præsident Smiths Raadgivere, de tolv Apostle og Kirkens Patriark, og den skrevne Beretning desangaaende blev af disse Brødre enstemmig antaget.

Kundskaben om Saliggørelsens og Ophøjelsens Principper er den vigtigste Kundskab for Menneskene at være i Besiddelse af.

Det er af højeste Vigtighed, at vi kommer til Kundskab om alt, som vedrører vor aandelige Udvikling og vor Karakterdannelse. Dette bør være det vigtigste for os at stræbe efter i Henseende til Kundskabserhvervelse. Dette er langt mere vigtig end alene dette, at vi erhverver os Kundskaber, hvorved Forstanden udvikles, og at vi faar Kendskab til Videnskaberne, hvorvel dette naturligvis ogsaa er af stor Betydning, specielt som en Forberedelse til den højere Kundskabserhvervelse, der leder til Karakterudviklingen, hvorved Sjælelivet forædles og en stedse større og større Fuldkommenhed opnaas, saa vel i legemlig som i aandelig Henseende. Dette er Livets Hensigt.

Da de første Mennesker var satte her paa Jorden, Fader Adam og Moder Eva, var det af stor Vigtighed for dem, at de kom i Besiddelse af Kundskaber, hvorfor vi læser, at Herren plantede „Kundskabens Træ“ i Edens Have saa vel som „Livets Træ“.

Om „Kundskabens“ Træ læser vi, at „Kvinden saa, at Træet var godt at æde af, og at det var lysteligt at se til og et ønskeligt Træ til at faa Forstand af, og hun tog af dets Frugt og aad; og hun gav ogsaa sin Mand med sig, og han aad.“ (1. Mose Bog 3 : 6.) Disse faa Ord udtrykker sikkert en meget dybere Livsfilosofi, end de fleste af os aner.

Skønt der var en stor Straf forbunden med at nyde af den forbudne Frugt, tror vi Sidste-Dages Hellige ikke desto mindre, at en højere Lov nødvendiggjorde, at Adam spiste af Frugten, efter at Eva havde spist af samme; thi Adam vilde ikke undlade at opfylde Budet, der var givet ham, førend han sammen med sin Hustru modtog Befalingen om ikke at spise af Frugterne paa Kundskabens Træ, nemlig Budet, han havde modtaget, at tage Eva som en Hustru for Evigheden, for at de kunde vorde frugtbare og mangfoldige, opfylde Jorden og underlægge sig den. Vi er i klare Ord belærte om i Mormons Bog, at Adam var en dydig og lovlydig Personlighed, og at han vidste, hvad han gjorde, da han spiste af den forbudne Frugt, Frugten paa „Kundskabens Træ“. Dermed er ikke sagt, at han ikke overtraadte Herrens anden Befaling til Adam og Eva, som forbød dem at spise af Frugterne paa „Kundskabens Træ“. Situationen var imidlertid forandret for Adams Vedkommende, efter at Eva havde overtraadt Herrens Bud. (Læs hele det andet Kapitel i 2. Nephis Bog, Mormons Bog.)

At komme i Besiddelse af Lys og Kundskab er saaledes saare nødvendig; og vi Sidste-Dages Hellige kan dette i langt højere Grad end de, som ikke er Medlemmer af Kirken, og som ikke har modtaget den Helligaand beseglet paa deres Hoveder; thi den Helligaand skænker os jo det højeste Lys og meddeler os de vigtigste Kundskaber, vi kan erhverve, ja, Kundskab om Gud og hans Herlighedsrige, og Kundskab om Jesus Kristus, vor Frelser. Der er ikke en Kundskab, som kan blive til vor Velsignelse, uden at vi kan komme i Besiddelse af den. Dette kan ingen udenfor vort Samfund sige. Andre Mennesker kan komme i Besiddelse af mange Kundskaber, ja en stor Mangfoldighed af Kundskaber, men der er en Grænse for deres Kundskabserhvervelse. Dette er der derimod ikke for vort Vedkommende, hvis vi fortsætter vor Søgen efter Sandhed, styrket og vejledt ved den Helligaand, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, og som stedse vil oplyse vort Sind, saa at vi kan faa et klart Indblik i aandelige Ting.

Menneskene, som ikke er Medlemmer af Kristi sande Kirke, kan kun bevæge sig paa de Omraader, der vedrører vor terrestriale Verden og almindelige videnskabelige Spørgsmaal. Det er umuligt for disse vore Medmennesker at række ind paa de Kundskabsomraader, der vedrører de celestiale Verdener og det guddommelige; der vedrører de højeste af alle Livsprincipper, nemlig det evige Livs Principper. Vi belæres om i Pagtens Bog, at dette at erholde det evige Liv (menende Livet i sin Herlighedsfylde) er den højeste Gave af alle. Derfor maa ogsaa det evige Livs Principper være de højeste og vigtigste og mægtigste og herligste af alle Principper.

Vor Frelser sagde, at uden Mennesket blev „født paa ny", kunde det ikke se Guds Rige; at, uden det blev „født paa ny af Vand og Aand," kunde det ikke indkomme i Guds Rige. Disse Frelserens Ord beviser i Virkeligheden for os, at ethvert døbt Medlem af Kirken, der har modtaget den Helligaands Gave, kan komme i Besiddelse af enhver Kundskab, som Gud, vor himmelske Fader og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, er i Besiddelse af, hvorvel efter Forholdenes Natur kun Begyndelsen dertil kan ske i denne Verden; men lad os erindre, at denne Begyndelse er af overordentlig Betydning.

De Hellige staar i Samfund med Gud og med Kristus, og med den tredie Person i Guddommen, den Helligaand, og vi har modtaget den Forjættelse, at hvis vi tjener Herren af vor Sjæls fulde Styrke, skal vi stedse blive vejledet og modtage Kundskab ved Guds Aand — ja, Evighedens Hemmeligheder skal blive aabenbarede til os. Ved Guds Kraft skal vi kunne fatte samme. Hvor herligt! Sikkert, Menneskene er skabte i Guds Billede, efter hans Lignelse! Sikkert, vi kan komme i Besiddelse af den aandelige Indflydelse, hvorved vi kan fatte alt! Sikkert, vi kan blive velsignede af Gud vor himmelske Fader, i Jesu Kristi Navn, og sluttelig erholde det evige Livs Krone! Sikkert, vi kan komme til en Forstaaelse af alle Livets Spørgsmaal og, som vi læser i det syttende Kapitel i Johannes Evangelium, blive „helligede i Sandheden" og blive et med Gud og Kristus!

For os, som har annammet Jesu Kristi Evangelium med dets

Principper og Ordinancer, gælder det, at vi med Aandens Øje kan skue ind i Guds Herlighedsrige og komme til en Forstaaelse af Saliggørelsens og Ophøjelsens Principper. Hvilket herligt Privilegium!

Naar vi alvorlig søger at komme i Besiddelse af Kundskaber vedrørende Saliggørelsens og Ophøjelsens Principper, med det faste Forsæt, at vi vil gøre Herrens Vilje, vil vi ogsaa sikkert komme i Besiddelse af al nødvendig Kundskab. Vi kan stole derpaa lige saa sikkert, som at Jesu Kristi Ord er sande, naar han siger: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for Eder." (Math. 7 : 7.)

Herren har vejledt os hidindtil, for saa vidt vi har bedet ham vejlede os og holdt hans Befalinger; og han vil fremdeles vejlede os ved sin Aands Inspiration og ved Aabenbaring fra det høje. Og o, hvor lykkelige burde ikke alle vi føle, som har modtaget den almægtige Guds Forjættelser i Jesu Kristi Navn! Niels F. Green.

„Et godt Træ kan ikke bære daarlige Frugter."

(Math. 7 : 18.)

I flere af de danske Provinsblade har fornylig været optaget en Artikel med Overskrift: Fra Mormonernes Hovedkvarter, i hvilken nedenstaaende rosende Udtalelser forekommer angaaende det Kæmpearbejde, Kirkens Folk har udført i Amerikas Ørkenland, og Utah benævnes som et af de frugtbareste Steder i de Forenede Stater. Vi tillader os at gengive Avisartiklen, der taler for sig selv, og takker samtidig de ærede Redaktører, der har optaget Artiklen, som indeholder flere venlige Ord om Kirkens Folk, der saa ofte er blevne ilde omtalte og beløjede i Bladene.

Artiklen lyder:

„Fra Mormonernes Hovedkvarter.

Næsten midt i de Forenede Stater i Amerika ligger Staten Utah med Hovedstaden Salt Lake City (Saltsøstaden). Den er Mormonismens faste Borg, og det skyldes udelukkende Mormonernes Flid og Dygtighed, at Utah ikke længere er en Ørken, men en af de mest frugtbare Stater i U. S. A. Der, hvor der i vore Dage ligger store Byer, udstyret med al Komfort, omgivet af dyrket Agerland, var for blot to Menneskealdre siden en uendelig stor Ørken, og det var Mormonerne, der gav Stødet til Statens Opdyrkelse, thi i Aaret 1847 rejste et lille Pionerselskab, ledet af „Profeten" Brigham Young, som var Joseph Smiths Efterfølger, da Joseph Smith, Mormonismens Grundlægger, som bekendt led Martyrdøden, idet han blev myrdet af det rasende Folk.

Den 24. Juli samme Aar naaede Pionererne en Dal, som Brigham Young havde set i et Syn, før de begyndte Rejsen. Dengang var der ikke en eneste menneskelig Bolig at se, og den solbrændte Jord var tildels dækket af Ukrudt. Regn faldt der næsten aldrig, men den smeltede Sne løb i sparsomme Smaabække fra Bjergtoppene ned ad Skrænten.

Pionererne pløjede Jorden og ledede Vandstrømmene ind over den og saaede deres Korn og stolede paa, at deres Gud vilde give dem en god Høst, thi ellers truede Hungersnøden, da den civiliserede Verden var mere end Tusinde Mile bag dem.

Selskabet bestod af 147 Personer, og nu findes der paa denne Egn ca. 300,000 Mennesker, bestaaende af Folk af alle Nationaliteter, ogsaa Skandinaver er der mange af. I Byerne er der statelige Residenser og bekvemmelige Boliger, store Forretninger, Fabriker, mægtige Skoler, Kirker og Forsamlingshuse. Gaderne oplyses ved Elektricitet og er brede med pæne Skyggetræer ved Siden af Fortove og klare flydende Vandstrømme paa begge Sider. Der er god Forsyning af Vand fra Vandværker, som ejes af Folket. Der er opført fire pragtfulde Templer, af hvilke det prægtigste er Templet i Salt Lake City.

Regnmængden er bleven betydelig forøget, og Kilder er brudt frem paa tørre Steder, og al Slags Sæd, Frugt og Blomster produceres i Overflod. Græsset vokser i Enge paa Bjergene og paa Bakkeskraaninger, hvor Kvæg, Faar og Heste græsser i Tusindtal.

Denne vidunderlige Fremgang er frembragt ved Flid og Arbejde. Der kan med Rette siges meget ondt om Mormonerne, men ingen vil nægte, at de er flittige og dygtige Mennesker, som har forvandlet Saltsødalen fra at være en Ørken til en af de frugtbareste Stater i Verden."

Ovenstaaende Artikel er i flere Henseender en Modsætning til en Artikel, der i Begyndelsen af November Maaned sidste Aar var publiceret i de fleste af Landets Blade, lige før „Utah Missionen", saakaldet, eller, som det hed i Artiklen: „Missionen mod Mormonerne", var optaget med at agitere for Indsamlingen af Penge i Landets Kirker, for dermed at bekæmpe „Mormonismen". Da der i nævnte Artikel fandtes flere usandfærdige Udtryk, der har været gendrevet mange Gange, og som sikkert kun var beregnet paa at opvække Had mod Kirkens Medlemmer, sendte vi de forskellige Blade et kort Svar, hvori vi fremholdt Sandheden angaaende den Sag, vi har den Ære at virke for her i Norden. Til stor Beklagelse fandt vi imidlertid, at ikke et eneste Blad i Landet var frisindet nok eller hensynsfuld nok til at optage vor Artikel, trods vort kære lille Danmark er et Land, der staar vidt fremskredet paa Religionsfrihedens Omraade, og hvor alle burde anerkende Princippet: „Lige Ret for alle."

Vi paaskønner meget de venlige Ord, som en eller anden rettænkende Person i den gengivne lille Artikel har skrevet angaaende vort Folk.

Profeten Joseph, der formedelst guddommelig Aabenbaring og Præstedømmets Fuldmagt, der var givet ham, organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 6. April 1830, blev efterfulgt af Brigham Young, der med Rette har været benævnt de sidste Dages Moses, idet han ledede Kirkens fordrevne og forfulgte Medlemmer over et Tusinde engelske Mil ud i det amerikanske Ørkenland og op gennem Klippebjergene til Saltsødalen, hvorfra vort Folk efterhaanden spredte sig til de øvrige Dalstrøg mellem Klippebjergene, hvorved Salmisten Davids profetiske Ord gik i Opfyldelse, naar han siger, at „Ørkenen omdannedes

til en vandrig Sø og tørt Land til Kildegrund", og Salmisten siger videre, at Herren „lod de hungrige bo der; og de grundede en Stad, som de kunde bo i. (107. Sal. 35, 36.)

Brigham Young blev saaledes Staten Utahs Grundlægger.

Naar det i Artiklen nævnes, at „der kan med Rette siges meget ondt om Mormonerne", saa synes denne Bemærkning aldeles ikke at harmonere med Artiklens øvrige Indhold, og vi benægter paa det bestemteste Berettigelsen af denne Paastand, eftersom vi bestræber os for at efterleve Kristi sande Evangeliums Lærdomme og i alle Enkeltheder leve i Harmoni med Herrens Befalinger til Menneskene, som findes nedskrevne i Bibelen, saa vel i det gamle som det ny Testamente, hvilket vi tror er nødvendig til Salighed; og idet vi gør dette, vil Frugterne af vor Livsvandel være gode, saavel paa det aandelige som paa det timelige Omraade. At der blandt os findes Klinte iblandt Hveden, benægter vi ikke; men vi benægter, at Klinten i saa Fald er en Frugt af Mormonismen.

Vi erkender, at der her i Verden stedse vil kunne findes Klinte blandt Hveden, og „daarlige Jomfruer blandt de kloge", men i Herrens egen bestemte Tid vil der blive „en fuldkommen Adskillelse mellem de retfærdige og de ugudelige".

Vi læser i en af vore indholdsrige Sange i Henseende til de kloge og de daarlige Jomfruer:

„Nej! daarlige ses blandt de vise,
Og Klinten blandt Hveden end gror;
Men Himmelens Herre vil vise,
Hvo værdigen Zion bebor."

„Mormonisme" er ensbetydende med Efterlevelse af Jesu Kristi, Guds Søns Evangeliums Principper, om hvilke vi læser, at de er „Frihedens fuldkomne Lov" og at de er „Guds Kraft til Saliggørelse for hver, som tror"; men det er os vitterligt, at vort Vidnesbyrd om Evangeliets frelsende Sandheder nu, ligesom Apostlenes og de Helliges Vidnesbyrd fordum, „allevegne finder Modsigelse."

Hans J. Christiansen.

Vidnesbyrd af Præsident Brigham Young.

(Uddrag af en Tale, holdt i Salt Lake City i 1852.)

Tillad mig at sige til Eder, som lytter til min Tale i Dag, at der er ikke nogen blandt Eder, som hører mine Ord, der kan sige, at de ved, at Jesus er den opstandne Frelser, der regerer med Gud i det høje, og samtidig kan sige, at Joseph Smith ikke var en Herrens Profet.

Der findes ikke det Menneske, der nogensinde har nydt det Privilegium at have Livets og Saliggørelsens Vej forklaret for dem af en Sidste-Dages Hellig, i Overensstemmelse med, hvad der er skrevet i det nye Testament og i Mormons Bog, og i Pagtens Bog, som kan sige, at Jesus lever, og at hans Evangelium er Sandhed, og samtidig kan

sige, at Joseph Smith var ikke Guds Profet. Dette er et stærkt Vidnesbyrd, men det er sandt.

Intet Menneske kan fremdeles sige, at Bibelen er Sandhed, at Herrens Ord er nedskrevne i denne Bog, og at dens Ord viser os Livets Sti og tilkendegiver for os Guds Vilje, ingen kan sige dette og samtidig sige, at Mormons Bog ikke indeholder Herrens Ord, hvis han eller hun har haft Lejlighed til at læse Bogens Indhold, eller hørt andre oplæse Bogens Ord, og saaledes bleven bekendt med Bogens Lærdomme. Der findes ikke den Person paa Jordens Overflade, som har nydt det Privilegium at lære Kristi Evangelium fra disse to Bøger, der kan sige, at den ene af disse to Bøger er sand og den anden falsk. Ingen Mennesker i Verden kan sige dette. Hvis den ene af disse Bøger er sand, er de det begge; hvis en er falsk, er de det begge. Hvis Jesus lever og er Verdens Frelser, var Joseph Smith Guds Profet, som nu efter sin Martyrdød hviler i „Abrahams Skød". Skønt de slog hans Legeme ihjel, lever hans Aand dog, og han beskuer Guds Aasyn i Himmelen, og hans Klæder er rene som Englenes, der omgiver Guds Trone; og intet Menneske kan sige, at Jesus lever, og samtidig benægte min Paastand angaaende Profeten Joseph Smith. Dette er mit Vidnesbyrd til alle.

Tillad mig at sige, at jeg er stolt af min Religion. Den er den eneste Ting, jeg tilfulde kan glæde mig ved her paa Jorden, eftersom Efterlevelsen af Evangeliets Principper leder til Menneskenes Fuldkommengørelse og bringer Fryd og Glæde til Menneskets Sind. Om jeg kunde ophobe bjerghøje Dynger af Guld og Sølv; om jeg var i Besiddelse af nok saa megen Ejendom, var der ingen Herlighed forbunden dermed i Sammenligning med min Religion, hvortil al Lys og Intelligens er knyttet. Det Evangelium, jeg har annammet, indbefatter og omfatter al sand Filosofi i Verden, hvad enten samme gaar under et hedensk eller kristent Navn. Min Religion omfatter al menneskelig Visdom og alle gode Kræfter i Verden. Den omfatter alt, som kan medvirke til Menneskeslægtens Forbedring og alle gode Kræfters Udfoldelse saa vel som de ondes Betvingelse; og min Religion rækker ind i det næste Liv, ind i den næste Verden. Det er umuligt for dødelige Mennesker at fatte Højden og Dybden og Rækkevidden af Evangeliets Principper.

Jeg ønsker at bære mit stærke Vidnesbyrd om, at den Religion, som vi Sidste-Dages Hellige har annammet, og som bliver kaldet „Mormonisme", er Sandhed. De religiøse Principper, vore Ældster forkynder i Verden, er Kristi Evangeliums Principper, og de oprigtige af Hjertet erholder Frelse derigennem, thi „Evangeliet er en guddommelig Kraft til Saliggørelse for hver, som tror." (Rom. 1 : 16.)

Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at Evangeliet, vi Sidste-Dages Hellige har annammet, anviser Vejen til Liv og Saliggørelse for hver, som tror og i Oprigtighed retter sig efter dets Krav. Det forventes af enhver af Guds Sønner og Døtre, at de med et villigt Hjerte adlyder ethvert Ord, som Herren har talet, og som han i Fremtiden vil tale til os. Det forventes, at vi lytter til Herrens

Aabenbaringer, som udtrykker hans Vilje, og adlyder hans Ord; at vi klynger os til ham af al vor Magt; thi deri er Frelse; og hvad der er mindre end dette beskærer vore Velsignelser. Saa lad os hige fremad mod Maalet at erholde en Ophøjelse i Guds Rige, derved, at vi i Hjertets Ydmyghed og med Hengivenhed adlyder alle Herrens Befalinger; og da vil Sejrens Krone være os vis.

Afdøde Præsident Joseph F. Smiths Bisættelse.

Da vi i tidligere Numre af „Skandinaviens Stjerne" meddelte angaaende Præsident Smiths Død, havde hans Bisættelse endnu ikke funden Sted. Vi har nu gennem de amerikanske Blade modtaget Underretning desangaaende og vil meddele nogle af de nærmere Enkeltheder.

Præsident Joseph F. Smiths afsjælede Legeme blev bisat i Familiens Begravelsesplads paa Salt Lake Citys Kirkegaard den 22. Novbr. Ikke alene Kirkens Medlemmer i Utah og omliggende Stater tilkendegav deres dybe Sympati ved denne Lejlighed, men Befolkningen som et Hele.

Statens Guvernør, Simon Bamberger, af jødisk Herkomst, havde forud for Præsident Smiths Bisættelse udstedt en offentlig Bekendtgørelse om, at alle Forretninger, saa vidt muligt, skulde lukkes, medens Bisættelsen fandt Sted. Som Bevis paa, at Præsident Smith var højlig anset af alle Klasser, ogsaa af Folk, som i kirkelig Henseende er vore Modstandere, tjener det, at ved hans Bisættelse Madeleine Katedralens Klokketoner ringede til hans Ære.

Der kunde desværre ikke finde nogen almindelig, offentlig Bisættelse Sted paa Grund af Forbudet mod Afholdelse af offentlige Møder, som Følge af den spanske Syges Hærgning blandt Befolkningen paa dette Tidspunkt. Senere hen, naar Karantænen bliver hævet, vil der i denne Anledning blive afholdt Mindegudstjeneste i alle Kirkens Forsamlingshuse.

Til Beehive Huset, hvor Præsident Smiths Kiste med hans afsjælede jordiske Tabernakel var hensat, indtil Bisættelsen kunde finde Sted, var der sendt et Væld af Blomster og Kranse, der symbolsk i Tavshed vidnede om Guds Kærlighed og hans Alfuldkommenhed.

Skønt der ikke, paa Grund af Karantæneforholdene, kunde afholdes Møder inden Døre ved Bisættelsen, blev det ikke forbudt Familiens Medlemmer og Venner at følge Baaren i Automobiler i Procession til Kirkegaarden, hvor en kort Gudstjeneste blev afholdt.

Salmer blev sungne af et blandet Kor, under Ledelse af Sangdirigent A. C. Lund. En stemningsfuld hawaiisk Sang: „Aloha Oe", blev sungen af en Kvartet af indfødte Hawaianere. Ældste George Albert Smith holdt Aabningsbønnen. Kirkens præsiderende Biskop, C. W. Nibley, og Præsident Heber J. Grant holdt korte Taler, og Præsident Charles W. Penrose indviede Graven.

Forunden Kirkens præsiderende Embedsmænd var Statens Guvernør og andre ledende Mænd paa det civile Livs Omraade tilstede ved Bisættelsen.

Efteraarskonferencen i Kristiania.

Konferencemøderne afholdtes fra Lørdag den 5. til Tirsdag den 8. Oktober 1918 i Missionshuset, Østerhaugsgade Nr. 27.

Tilstedeværende Missionærer fra Zion var: Konferencepræsident John J. Plowman samt Ældsterne Peter R. Johansen, Fred L. Petersen og Konferencepræsident Hyrum P. Røkleby fra Trondhjem.

Konferencen indledes Fredag Aften Kl. $8^1/_2$ med Aftenunderholdning af Sangkoret samt Mandskoret, under Dirigent Hartvik Brun og Organist Borghild Larsens Ledelse.

Et udmærket Program blev udført gennem Aftenens Løb, som blev modtaget med Begejstring af de mange, som var tilstede.

Konferencemødet Lørdag Aften Kl. $8^1/_2$.

Konferencens første Møde begyndte med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder" og Bøn af Ældste Peter R. Johansen. Mødet fortsattes med Salmen: „Israels Haab paany oplives." Konferencepræsident John J. Plowman stod frem og ønskede de tilrejsende Søskende fra de forskellige Grene og alle de tilstedeværende velkommen. Han bragte en Hilsen fra Missionspræsident Hans J. Christiansen, som paa Grund af Nutidens Vanskeligheder ikke kunde erholde „Pas" til Norge. Han udtalte Haabet om, at de Hellige maatte lytte til de mange opmuntrende Lærdomme gennem Konferencen, og at alle maatte være i Besiddelse af den rette Aand og glædes i hverandres Selskab.

Forstanderne for de forskellige Grene benyttede Tiden til at aflægge deres Rapporter.

Forstander Carl Andresen afgav Rapport over Drammens Gren, som viste, at Stillingen der var rigtig god. Han udtalte sin Taknemmelighed, fordi han kunde arbejde for Herrens Værks Fremme, og fremhævede, hvor taknemmelig enhver burde være, som har faaet Forstand paa Evangeliet.

Forstander Olaf Sønsteby afgav Rapport over Larviks Gren og sagde, at Grenen var i god Forfatning. Han bad, at Herren vilde bistaa ham ved sin Aands Kraft, saa at han kunde udføre den Gerning, som paahvilede ham som Forstander, hvortil han var nylig indsat.

Til Afveksling blev Salmen: „O, min Fader, du, som kender", afsungen, hvorefter Ældste Peter R. Johansen omtalte sin Missionsvirksomhed omkring i Grenene og afgav Rapport over Arendal og Tønsbergs Gren. Han omtalte Stillingen i disse Grene og ligeledes i de andre Grene, han havde besøgt, hvor det viste sig, at de Hellige var nidkære og pligtopfyldende. Han sagde, at Herren havde velsignet ham i rig Grad i hans Arbejde, og ønskede, at Herren altid maatte kunne benytte ham til at fremme sin Gerning.

Konferencencepræsident Hyrum Røkleby fra Trondhjem optog Resten af Tiden og udtalte sin Glæde ved at mødes med de Hellige i Kristiania. Han bragte en Hilsen fra de Hellige i Trondhjem og omtalte Stillingen der, hvoraf det fremgik, at de Hellige var trofaste og med

Nidkærhed virkede for Evangeliets Fremme. Han opmuntrede Søskende til at stræbe fremad, saa at de kunde blive tildelt Herrens rige Velsignelser.

Konferencepræsident John J. Plowman takkede de tilstedeværende, fordi de var komne tilstede, hvorefter Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten." Mødet sluttede med Taksigelse af Ældste Fred L. Petersen.

Søndagsskolens Konferencemøde.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdt Søndagsskolen sit Konferencemøde under Konferencepræsident John J. Plowmans Ledelse.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Atter vi samles i Skolen i Dag" og Bøn af første Raadgiver Olaf Olavesen. Derefter fortsattes med Afsyngelse af Sangen: „Kom til vor Søndagsskole." Præsident John J. Plowman ønskede de tilstedeværende velkommen, hvorefter en Del af Tiden blev benyttet af Søndagsskoleforstanderne til at afgive deres Rapporter.

Bestyrer Johan Larsen afgav Rapport over Kristiania Grens Søndagsskole; Bestyrer Oskar W. Owern over Drammens Skole, og Bestyrer Olaf Sønsteby over Larviks Skole. Rapporterne udviste, at Søndagsskolerne var i god Forfatning. Kristiania Grens Skole udførte derpaa et meget godt Program, hvorefter Præsident John J. Plowman stod frem og foreslog de forskellige Søndagsskolers Bestyrelser og Lærerinder til Opholdelse i deres respektive Stillinger.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Velsign o Gud dit Folk" og Taksigelse af anden Raadgiver Julius Stenersen.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Om Guds Stad man taler herligt" og Bøn af Broder Carl Andresen. Mødet fortsattes med Afsyngelse af Salmen: „O, du Zion i Vest." Et Telegram samt Brev til de Hellige fra Missionspræsident Hans J. Christiansen blev oplæst af Sekretæren.

Ældste Fred L. Petersen omtalte sin Missionsvirksomhed og sine Besøg ude i Grenene. Han var taknemmelig for at være sendt ud paa Mission, hvor hans Tro var bleven styrket ved mange Erfaringer. Han udtalte sin Taknemmelighed for at være opvokset i Kirken. Præsident John J. Plowman omtalte sit Arbejde og roste Søskendes Nidkærhed for Evangeliets Sag. Han var godt tilfreds med Arbejdet, som var udført i Konferencerne, og som viste, at de forskellige Grene var i god Forfatning. Kirkens Generalautoriteter blev derpaa foreslaaet til Opholdelse i deres respektive Stillinger i de Helliges Tro og Forbønner. Endvidere blev det foreslaaet at opholde i Tro og Bøn Præsidenten over den europæiske Mission, Georg F. Richards og Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen. Disse Forslag blev enstemmig vedtaget; ligeledes Forslagene med Hensyn til de øvrige Embedsmænd.

Dernæst blev det foreslaaet fremdeles at opholde som Konference-

præsident og Forstander over Kristiania Gren John J. Plowman, med Missionær Fred L. Petersen som Konferencesekretær; Missionær Peter R. Johansen som omrejsende Ældste og Lilly M. Jauson som Grenssekretær. Dernæst blev følgende Forstandere i de forskellige Grene foreslaaede til Opholdelse i deres respektive Stillinger. I Drammens Gren Carl Andresen som Forstander med Oskar Owern som første Raadgiver og Oskar Julius Johansen som anden Raadgiver. I Tønsberg Gren Christian Sprov som Forstander, med Hans Jørgen Halvorsen som første Raadgiver. I Larviks Gren Olaf Sønsteby som Forstander, med Wilhelm Jensen som første Raadgiver. I Arendals Gren Nils Edw. Eriksen som Forstander. I Frederikshald Gren Gustav Andersen som Forstander. I Moss Gren Olaf B. Paulsen som Forstander. Alle de stillede Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Broder Olaf Sønsteby talte derpaa til de tilstedeværende. Han omtalte, hvorledes Sandheden ofte ikke taales iblandt Menneskene paa Grund af de mange falske Lærdomme, som gør sig gældende. Han opmuntrede Søskende til Trofasthed. Konferencepræsident Hyrum P. Nøkleby fra Trondhjem optog Resten af Tiden og talte om Profeten Joseph Smith, hvis Navn ofte blev haanet og foragtet af Menneskene, ligesom Apostlene fordum var udsatte for de ugudeliges og uvidendes Haan. Men Joseph Smith var kaldet af Gud til at være en Profet for Folkene i disse de sidste Tider, og ved ham blev Jesu Kristi sande Kirke atter oprettet paa Jorden med et bemyndiget Præstedømme som i Frelserens Dage. Han omtalte nærmere Profetens Mission og hans ædle Broders Patriarken Hyrum Smiths Martyrdød. Han formanede Søskende til at stræbe fremad og erindre, hvor kort vort Jordeliv er.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 42 og Taksigelse af Niels Olsen.

Mødet Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Nu kom der Bud fra Englekor“ og Bøn af Olaf Sønsteby. Sangkoret sang Sangen: „I himmelsk Fred.“

Konferencepræsident Hyrum P. Nøkleby fra Trondhjem var den første Taler og forklarede, hvilke Frelsningsplanens Grundprincipper var. Han fremsatte, hvad vi kan lære af Frelserens Samtale med Nikodemus om Daaben. Han omtalte ligeledes Pinsefestens Dag, og hvorledes den Helligaand bliver skænket de Hellige i vore Dage, saa at vi kan modtage Kundskab og Visdom og enhver aandelig Gave, som er nødvendig for vor Fremvækst i det gode. Han nedbad til Slut Herrens Velsignelse over alle de tilstedeværende.

Til Afveksling sang Broder Ivar Simonsen en Solo, betitlet: „Fader vor.“

Missionær Peter R. Johansen talte angaaende, at Herren atter ved Aabenbaring har tilkendegivet sin Vilje til Menneskene paa Jorden i Overensstemmelse med Oldtidens Profeters Vidnesbyrd. Gud er evig den samme, og han taler til Menneskene gennem sine Tjenere Profe-

terne. Han omtalte Nødvendigheden af, at alle underkastede sig Evangeliets Fordringer og adlød Herrens Bud.

Koret sang Bethovens Lovsang.

Konferencepræsident John J. Plowman var den sidste Taler. Han omtalte Guddommen og citerede Skriftsteder vedrørende de tre forskellige Personer i Guddommen, nemlig Faderen, Sønnen og den Helligaand. Han forklarede disse tre Personers indbyrdes Forhold til hinanden.

Søster Ruth Madsen sang den stemningsfulde Saug: „I en ukendt Grav", hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Broder Henrik Petersen.

Mødet Mandag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 60 og Bøn af Theodor Pedersen. Salmen Nr. 40 blev derpaa sungen.

De forskellige Organisationer afgav deres Rapporter. Præsidentinde Mina Christiansen afgav Rapport over den kvindelige Hjælpeforening og gav en Oversigt over Arbejdet, som var udført. Det fremgik af Rapporten, at Foreningen var i en god Forfatning og virkedygtig.

Præsidenten over de unge Mænds Forening, Paulus Edvardsen, afgav Rapport over Ungdomsforeningernes Virksomhed. Rapporterne viste, at Foreningerne var godt stillede, og at Udsigterne med Hensyn til Fremtiden var gode. Formand for Kristiania Grens Sangkor, Otto Gebhardt, afgav Rapport over Korets Stilling, som viste, at Koret havde lyse Udsigter til at gøre god Fremgang, hvis alle Korets Medlemmer vilde bestræbe sig for at deltage med Interesse i Korarbejdet.

Konferencepræsident Plowman afgav Rapport over Kristiania Gren og roste Søskendes Trofasthed. Han omtalte de Velsignelser, der i Henhold til Herrens Ord blev de Hellige til Del, som ydede deres Tiendeofringer til Kirken. Salmen Nr. 234 blev afsungen.

Missionær Peter R. Johansen omtalte Stillingen i de forskellige Grene, han som omrejsende Ældste havde besøgt. Han paamindede Distriktslærerne og Distriktslærerinderne i den kvindelige Hjælpeforening om Vigtigheden af, at de i alle Ting viste Søskende et godt og følgeværdigt Eksempel, og han formanede Kirkens Medlemmer til at lytte til de Raad, som blev givet dem af de kirkelige Autoriteter. Han omtalte Sangkoret og dets store Opgave, ved Sangens Hjælp at fremme Herrens Værk. Han opmuntrede Kirkens Medlemmer til trofast at opfylde deres Pligter.

Det blev derefter enstemmigt vedtaget at opholde i Tro og Forbønner de forskellige Distriktslærere, Distriktssøstre samt Bestyrelserne og Funktionærerne i de forskellige Organisationer.

De unge Kvinders Forenings Bestyrelse blev løst, med Tak og Ære for godt udført Arbejde, og en ny Bestyrelse blev indsat.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 123 og Taksigelse af Konferencepræsident Hyrum P. Nøkleby.

Konferencen afsluttedes Tirsdag Aften med en selskabelig Sammenkomst, arrangeret af den kvindelige Hjælpeforening.

Lilly M. Janson, Grenssekretær.

Dødsfald.

Ældste Gustave Swenson døde i en Alder af 80 Aar i sin Datters, Mrs. A. Eikrems Hjem i Salt Lake City den 8. November. Han blev født i Dalslund, Sverige, den 3. September 1838, men flyttede til Frederikshald, Norge, i 1876. Han var blandt de første, som annammede Evangeliet i det nordlige Skandinavien, og hans Hjem i Norge var i en længere Aarrække et Tilflugtssted for Missionærerne, og selv var han en virksom og nidkær Arbejder for Herrens Sag i Norge, til han i 1903 emigrerede til Utah.

— Ældste Alfred C. Larsen døde i sit Hjem i Provo den 10. November af en Hjertesygdom, der fulgte efter et Angreb af spansk Syge og Lungebetændelse. Han efterlader sig sin Hustru. Han blev født i Kristiania, Norge, den 3. September 1887 og kom til Utah med sin Moder og hendes Familie i 1894. Han udførte en Mission til sit Fødeland i 1911—13 og var en Del af Tiden Konferencesekretær i Kristiania og skaffede sig mange Venner der, som med Deltagelse vil modtage Budskabet om hans pludselige Død.

— Broder Joseph H. Sørensen, Korporal i de Forenede Staters Arme, blev dræbt under Kampen paa Vestfronten den 29. September. Han var Søn af Ældste Charles P. Sørensen fra Salt Lake City, der i Foraaret rejste hjem, efter at have virket som Missionær i Aalborg Konference. Korporal Sørensen var født den 18. Febr. 1890.

— Søster Elise Isaksen, født den 27. Januar 1840 i Hurum Sogn, Norge, afgik ved Døden den 25. December 1918. Begravelsen fandt Sted den 3. Januar 1919 fra Hjemmet i Hurum, hvor Præsident John J. Plovman og Ældste Fred. L. Petersen talte ved Baaren. Graven indviedes med Bøn af Præsident Plowman.

Søster Isaksen efterlader sin alderstegne Mand, 83 Aar gammel, samt hendes eneste Barn, Søster Annette Johansen, som for nogle Aar siden kom hjem fra Salt Lake City for at pleje sine gamle Forældre. Søster Isaksen, der tilligemed sin Mand blev døbt den 25. Juni 1903, var stedse sin Tro hengiven, og saalænge hendes Helbred tillod det, var hun altid virksom i Evangeliets Tjeneste. Familiens Hjem stod altid aabent for Kirkens omrejsende Missionærer.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.

Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).